

zastřev zlatku opět do kapsy, odešel.

Společnost mohla se smíchy potřhat, neboť seznala, že Maxa ubožáku mezi tím co spal namazal smyčec lojem.

Nad ubožákem ustrnul se přítel učitel Kristufek, napotomní řídil kůru v Praze, který mu žině vypral a housle do pořádku uvedl.

Dobrák!

A Maxovi v jeho taškárství vydatně pomáhal holič Hejnal, pravý to šantala. Američan by řekl: "Walking Newspaper" — "Chodící noviny". A těmi také Hejnal byl a mimo to pravou rukou Maxy ve všech jeho taškárských podnicích. Hejnal říkával, že zívání jest věc nakažlivá a zívá-li jeden, musí zívati i druhý. A aby slovům svým zjednal dákaz, šel obyčejně před kostel, kde celá řada sedláků na hole opřena stála, jak to bylo v jich zvyku, a postavil se proti nim, otevřel hubu jako by bral míru na domažlické kne-dlíky, při čemž zakrýváje si omu díru, již obyčejně lidé hubou zovou, vyrážel z ní přetřhané bublavé zvuky, jako když otevrou u rybníka podtrubi. A milí sedláci pěkně jeden za druhým po něm až byla radost!

Seznamuji laskavého čtenáře s touto dvojicí, Maxou a Hejnalem, aby poznal, jakou to čeládku bohaprázdnou má svět na svědomí a co dovede takový taškárský holič s ještě taškářtějšími hostinským.

(Pokračování.)

Václav Shesták.

Václav Shesták, jeden z nejstarších osadníků Salinských a první obyvatel na Big Blue, vypravuje svůj životopis následovně:

Narodil jsem se r. 1835 v Jenkove, okresu mělnického, v nynějším kraji pražském. Vyučiv se řeznictví odebral jsem se jako mladík sedmnáctiletý do Ameriky, v čemž nápomocen byl mi p. Jan Heřman. Po pětinedělné plavbě jsme přistáli u břehů amerických. Jel jsem do Manitowoc Co., Wis., kde byly tehdy pouze lesy. Z počátku pracoval jsem na pšle p. Chsloupkové, načež odděloval jsem dluh za cestu, což mi trvalo celý rok. Později založil jsem si s p. Janem Boreckým hostinec a řeznický obchod v Manitowoc, kde jsem se oženil v 21. roce. Vyprodáv obchod koupil jsem si 40 akrů po-

zemků a postavil jsem si malý srub, v němž bydlel jsem 7 let. Kácel jsem lesy, dělal pole, z borovic vyráběl jsem šindel atd. a to poskytovalo nám živobytí. Když mně to přílišné dřevní omrzelo, vyprodal jsem a odstěhoval se do města Manitowoc, kdež zařídil jsem si s bratrem Josefem řeznický obchod v r. 1866, za občanské války. Uslyšev, že jsou v Nebrasce k dostání domoviny, chtěl jsem to vidět a zkusit a prodáv obchod, vydal jsem se na cestu, abych si Nebrasku prohlédl. Zde se mi velice líbilo; co ve Wisconsinu bylo setí v proudu, v Nebrasce už začínalo obilí metat. Odtud odjel jsem do St. Joe, Mo., kamž přibyl jsem s 25 ct. v kapse. Ohlížel jsem se tudíž po výdělku a podařilo se mi dostat práci u zedníků, nosit cihly a maltu za \$4 denně. Seznámiv se s pp. F. Dusilem, Janem Novákem a Janem Kloučkem, dozvěděl jsem od nich, že na parních jezdcích po řece Missouri mají zřizenci dobrý plat — \$50 měsíčně ke stravě a tudíž přijal jsem na nejdříve přibývajícím parníku práci, čímž poskytnuta mi příležitost prohlédnouti si všechny přístavy až do Omahy. Práce těžká s ležet se střídala. Omaha byla tenkrát jen několik baráků — samá rokle, samé roští a já udiveně hledal, kde by nějaké město mohlo stát. Na lodi pracoval jsem šest neděl a když vydělal jsem si peníze na cestu do Wisconsinu, vystěhoval se 18. prosince zároveň s pp. Heřmanem a Sharrym s rodinami do městečka Arago, při řece Missouri, kdež založili jsme malou vinopalnu. Psal jsem do Wisconsinu Frankovi a Josefu Jelínkovi, aby přijeli za mnou, což tito učinili a když nějaký čas u nás pobýli, u radili jsme se, že se podíváme na pozemky do Nebrasky. Vypluli jsme po parníku do Nebraska City, tam jsme si vyzřívily mapy a hajdy do Saline Co., jak nám byl poráděno. Bylo to 6. dubna; museli jsme vykonat pěšky 75 mil, pozemky se náramně líbily, tráva už byla, že se mohl dobytek dobře napást. Vodil nás jeden Američan, který už tady bydlel, kde nyní stojí Crete, a ten vyznamenal nám každému domovinu, načež šli jsme zpět do Nebraska City, kde jsme si zabrali domoviny a při tom jsme ještě zajistili pozemky pro mnohé rodiny české v tom samém místě. Frank Jelínek vrátil se do Wisconsinu pro druhé rodiny, já s Josefem Jelínkem přijali jsme zase práci na lodích. Můj díl vinopalny vyprodal jsem svým společníkům. Když se přistě-

hovaly Jelínkovi rodiny, tedy já, jejich otec a Václav Kubček šli jsme z Arago 75 mil pěšky do omahy pozemky stavět obydlí. Na zimu se někteří přistěhovali na pozemky, já až na jaře, zoral jsem si asi 7 akrů, peníze došly a sedmičlenná rodina vyžadovala již více i musel jsem zase vydat na práci na lodích, kdež jsem pracoval po tři roky vždy po 6 měsících, tak že jsem si pak mohl založiti samostatný domov a pak čím dál vedlo se mi lépe. Než jsme se dočkali dráhy, museli jsme dovézet vše do Neb. City po vozech. Pak bylo vyhráno.

Když už jsem měl farmu zařízenou, vždycky jsem říkal manželce, že bych rád viděl ještě jednou českou vlast. Manželka mne z toho zrazovala, že mi nebrání, ale abych počkal, až mi doroste jediný syn a potom abych jej vzal sebou. V r. 1884 to na mně sedlo zase a já vydal se se synem na cestu. Jeli jsme přes New York a po parníku Lesing na Hamburg. Když jsem prv-

ně na českou půdu vstoupil a spatřil památný vrb Říp, kde naši ctoví Češi a Lechi s jich průvodem první stany rozbili, naproti město Mělník, pod ním proudí Vltava a Labe, slze mi radostí s očí kápnuly — a což když jsem spatřil mátičku Prahu, Karlův most, Vyšehrad a Hradčany! Stezky, vesnice a města jsem poznal, jako bych tam byl včera, ale z lidí žádného. V Čechách jsem se zdržel deset neděl, načež vydal jsem se nazpět s mnoha českými rodinami na Bremer, odtud pak po parníku Herman do Baltimore.

Když jsem přijel domů, přesvědčil jsem se, jak hospodářství jde bez hospodáře. Na to uradil jsem se s manželkou, že jsme již pracovali dost a že již mladí nejsme, udělal jsem na vše dražbu, farmu prodal a odstěhoval se do městečka Wilber, kdež nyní žiji soukromě. Jsem zdráv a vede se mi dobře. V roce 1888 jsem ovdověl a za tři roky jsem se oženil podruhé s paní Bořavou.

Omaha Sanitarium.

— Český —

léčební ústav a nemocnice.

Jediná česká nemocnice v Americe, dokonale zařízený a všim potřebným zařízením opatřený léčební ústav, kde se dostane nemocným pečlivého ošetření ve všech zastaralých nemocích, jako jsou součotě a jiné plícní neduhy, revmatism, nemoci střev a žaludku, ledvin, jater, očí, uší a krku, ženské nemoci, znetvořeníny, zmrazeníny aj.

Dokonalé elektrické a lázeňské zařízení k léčbě vodou. X paprsky. Pěkné pokojky pro nemocné. Pečlivá obsluha. Česká kuchyně. Poplatek velmi mírný. Dotazy z venkova ochotně zodpovídány.

DR. KAREL H. BREUER, český lékař, říditel.
Adresujte: "Omaha Sanitarium, 958 North 27th Ave., Omaha, Neb."

F. J. Šprk.

Frank Rychtářk.

F. W. Beck.

WILBER BREWERY COMPANY.

WILBER, NEB.

Vyrábí nejlepší a nečistší pravý český a všeobecně oblíbený řízný ležák!

Pivovar opatřen jest všemi moderními stroji a používáno jest pouze nečistšího materiálu.

Pivo naše čepuje se v hostincích: PAŠEK & ANDERLE, TVRZ & POSPÍŠIL a SHARY & FICTUM.

....PODPORUJTE PRŮMYSL DOMÁCI!....